

Stano Kosovel:

Trudna pesem.

Črni bori, stražniki življenja,
bele breze, sestre hrepenenja,
kje je čarna noč mladostnih zvezd?
Kje je moč in kje so čvrsta krila,
ki so se za cilj z viharji bila
sredi težkih teh življenskih cest?

Kje so časi, kje so tista leta,
ki jih z rožami spomin prepleta,
da v dišečem šopku sam izgine trn?
Kaj vse to je bilo? Ali sanje,
ki mladost prevaro kupi zanje,
preden z lic izgine smeh srebrn?

Gluha noč spustila izza gore
svoje neprozorne je zastore
in zaprla me v osamljen svet.
In v tem svetu zdaj nevzdržno plakam
in v tem svetu zadnje ure čakam,
ko da sem umrl, od vseh preklet.

Refren iz mladosti.

Rad sem imel te kot ljubi mož
deklico z rožo med kitami rož.

Zaupno so vprašale moje oči:
Zakaj li te v gaje ljubezni ni?

Saj grm cvete in poje ptič,
kaj s tvojim življenjem ne bo nič?

In ti si pogledala v črna tla,
in s solzo v očesu si dalje šla,

a jaz sem ostal na tem bregu sam...
Od tistih dob lastnih stopinj ne poznam.